

Dansk Kvindesamfund som Helhed, bl. a. den nylig afsluttede Overenskomst med Valgretsforbundet. Aarhuskredsen havde lidt et stort Tab ved, at Bestyrerinden for dens Fæstekontor, Frk. M. Hansen, var død. Foreløbig vidste man ikke, hvorvidt Fæstekontoret vilde blive givet til D. K. S. eller ej, men haabede i ethvert Fald paa, at det tidligere Forhold til Bestyrerinden maatte kunne opretholdes. — Kvindelig Læseforening havde i Aarets Løb krævet saa stort et Tilskud fra Dansk Kvindesamfund, at man ikke saa sig i Stand til vedblivende at yde et saadant. — Efter nogen Diskussion besluttede man at se Tiden an endnu et Aar og derpaa at nedlægge Læseforeningen, hvis den fremdeles var ganske ude af Stand til selv at bære sine Udgifter.

Derefter skred man til Valg af fire Styrelsesmedlemmer i Stedet for de efter Tur fratrædende: Fru Laursen, Fru Fønss, Fru Andersen og Frk. Thorbrøgger.

De to første genvalgte. I Stedet for de to sidste, som ikke ønskede Genvalg, valgtes Fru Ramsing, og Fru Jakobsen (Korpslæge Jakobsens Hustru.)

Til Kredsens Repræsentanter ved det aarlige Delegeretmøde valgtes Fru Laursen, Fru Hostrup, Frk. Bjerre, Fru Jensen (Redaktør Jensens Hustru) og Fru Høeg Christensen.

*K. Bjerre.*

### Københavnskredsen.

Mandag den 4. Febr. talte Oberst N. P. Jensen om Forsvarssagen. Han holdt især paa Københavns Befæstning, men blev stærkt imødegaaet af Frk. Anne Bruun og Fredrik Bajer. Mandag den 18. Febr. talte Fredrik Bajer om sin forestaaende Rejse Maal. Det gælder Verdensfredsbureauet i Bern, hvis Præsident han er. Efter Bureauets dygtige Sekretærs, Elie Ducommuns, Død i Decbr., behøves en Omordning af Bureauets Arbejde, hvorfor Bureaukommissionens 25 Medlemmer fra alle Lande er indkaldt til Møde i Bern den 25. ds. Taleren gav en Fremstilling af Bureauets Stiftelse, dets Arbejde, og af det interparlamentariske Forbund.

*Mathilde Bajer.*

### Middelfartkredsen

holdt den 17. ds. et offentligt Møde. Der var mødt godt et Par Hundrede Mennesker. Overretssagfører Just Lund fra København holdt et meget interessant og fængslende Foredrag om: „Ægteskabet og Kvindens Stilling i dette.“

*Charlotte Eilersgaard.*

## Den undre Världen.

### En lifshistorie.

(Stockholm. Wahlström & Widstrand.)

Udgiveren, *Klara Johanson*, siger i sit Forord, at den lille Bog „är ingen novell,“ men Dagbogs-optegnelser af en i Fjor død, otteogtyveaarig Kvinde, der har levet en prostituerets ulykkelige Liv. En Udskrift af Politiets Bøger er vedføjet til „bestyrkende og komplettering“ af Dagbogen. Dens lidet sentimentale Tone, den kolde Nøgtenhed, hvormed den holder sig til Kendsgerninger, synes ogsaa at godtgøre, at det ikke er en digtet, men virkelig Fortælling om et Menneskeliv, vi her læser. Bogens Betydning ligger i, hvad den lærer os om det Samfund, vi lever og er Parthavere i — dette udadtil saa velordnede Samfund, hvor Loven og dens Haandhævere staar paa Vagt for Bevarelsen af en Overflade, der tager sig ud; dette Samfund som respekterer Sæd og Skik, Orden og Vedtægt, og som dækker over „den undre Världens“ Dyb af vild Uorden, Rædsler og oprørende Uretfærdighed. — For Gadeoptøjer, for at vise sig beruset, for at gøre Modstand mod Politiet er denne prostituerede Kvinde idømt Bøder, der i et Aar løber op til 700 Kr. og har i de 7 Aar, hun stod under Politiets Opsigt, tilbragt 3 Aar og 2 Maaneder i Fængsel. Men de samme Love, hvorefter hun dømmes, tillader Prostitutionen, der ikke kan drives uden Rusdrik, og skrider ikke ind mod Bordelværtinderne, der tvinger Pigerne til Drik og øver en sand Røvertrafik over for dem, som er lagt an paa at hindre dem, der en Gang er kommen i deres Vold fra at frigøre sig — disse Love brændemærker den prostituerede Kvinde uden i mindste Maade at forulempe de Mænd, der køber hende, og hvis Laster er en Hovedaarsag til Prostitutionen. Dette hykkelske Samfund straffer Forbryderen og gennem sin Straf spærrer det ofte alle Veje for ham og tvinger ham til at vedblive at være en Forbryder, der saa atter straffes, og for hver Gang dette gentager sig, med Nødvendighedens Magt stødes dybere og dybere ned i Ulykken. Dette har den unge Kvinde, der skrev disse Optegnelser, følt stærkt, og hun udbryder et Sted: „Jag kan inte tänka paa nogen bättring, när jag ser hur orättfärdigt det går till i denne värld.“

Den lille Bog er da et Anklageskrift. Den minder om, hvorledes den Vrangside af Livet, der saa ofte skjules, egentlig ser ud. Og den maner Kvinder til Kamp mod en Form for Uretfærdighed, en Art af Nedværdigelse, som kun Kvinder forstaar i al dens Rædsel, og for hvis dybe Saar de, som Kvinder, er kaldet til at læge Samfundet.

*Anna Brosbøll.*